

ЛЮТИН

ЖУРНАЛ – ПЛАСТОВОГО – НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“NOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,

ст. пл. Світлана Луцька,

ст. пл. Іриней Юрчук

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA

158 East 7th St., Apt. 3A

New York, New York 10009

Адмініструє

Крайова Пластова Старшина

на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.

140-142 Second Avenue

New York, N. Y. 10003

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т :

Леся в лісі	1
Сестричка Леся: Надійка й героїні	3
Пригоди Мишки-Гризикнижки	6
Телефонічна розмова Мишки	9
Лічилка	11
Газетка „ГОМІН З ЛІСУ”	15
Звідкіля мій рід?	20

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” у 1969 році: В ЗДА — 3.00 доляри, в КАНАДІ — рівновартість 3-ох американських долярів, в ВЕЛИКШ БРИТАНІЇ — рівновартість 2.80 американських долярів, в АВСТРАЛІЇ — 2.50 американських долярів.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ НА ФОНД:

Новачка Ромашка Мриц склала два доляри, сестричка Ляріса Музичка теж два доляри, новак Моко Винницький одного доляра та 70 центів, братчик Денис Беднарський заплатив два доляри на передплату якомусь бідному новакові. Дідусь Петро Німировський передплатив „Готуйся” дівчинці в Аргентині та склав додатково два доляри на фонд.

„Готуйся” щиро дякує та жеде дальших датків.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 2 (143)

Лютий

1969

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

„Той, що греблі рве” — бурливо
Сонне озеро будив,
Чортик Куць в болоті живо
Різні проти заводив.

Воркотів щось на поляні
Дід старенький-лісовик.
Перелесник полум'яний
Десь майнув і знову зник.

Бігла дівчинка білява
Крізь поліський темний ліс.
Понад гілля кучеряве
Вітер дивну пісню ніс.

Вийшла мавка зеленава
Із похилої верби,
Попестила квіти-трави,
Заспівала без журби.

Розцвітали глід і м'ята,
Водяник сидів в ріці,
Над багнами потерчата
Запалили каганці.

Не злякалася білява
Лєся-дівчинка тих див.
Ліс поліський, кучерявий
Дивні мрії розбудив...

І коли велика стала
І пішла в широкий світ,
„Пісню Лісову” писала,
Україні свій привіт.

— Хто ж ця дівчинка білява? —
Запитає хтось із вас . . .
Про її велику славу
Чули певно ви не раз!

ЛЕСЯ УКРАЇНКА звалась,
Добре це запам'ятай,
Що палкі вірші писала,
Що любила Рідний Край.

(Цей віршик про нашу найбільшу поетку ЛЕСЮ УКРАЇНКУ. Вона виростала в області України, що зветься Полісся. Там великі ліси й озера і люди розказують цікаві казки про різних вигаданих духів: лісовиків, мавок, перелесників, болотяних гортиків, дітей-потергач, русалок. Леся дуже любила слухати ці казки та коли виростала і писала багато, написала свою найкращу драму-представлення „ЛІСОВА ПІСНЯ”. Там вона переказує багато із цих старовинних народніх казок).

Сестричка Леся:

НАДІЙКА Й ГЕРОЇНІ

Надійка вбігла до хати в суботу зі сходинок і зразу побачила, що мама прасує свій безрукавник. Той чорний, з білою вишиваною блюзкою, що його вдягає завжди на великі свята.

— Мамо, то ти йдеш сьогодні до Союзу Українок? — спитала Надійка трохи з жалем, — А я думала, що будеш мені читати сьогодні „Олесю” Бориса Грінченка, що я позичила в новацькій бібліотеці.

— „Олесю” ти будеш сьогодні читати сама, ти ж вже вмієш сама читати, — відповіла мама, перевертаючи безрукавник на другу сторону, — а сьогодні в нас у Союзі Українок велике святкування і мені годиться бути на ньому.

— А яке це святкування, з якої нагоди? — зацікавилася Надійка.

— Сьогодні буде свято героїнь. — відповіла мама, повісила безрукавник на вішаку та взялася прасувати блюзку.

— А хто такий „героїні”? — мусіла знати Надійка.

— Це такі українські жінки, що були дуже відважні, що вою-

вали разом із мужчинами за волю нашого народу і не піддавалися ворогові...

— Чи такі, як сотничиха Орися Зависна, що сама вела оборону містечка Буші? Це, знаєш мамусю, було за часів гетьмана Богдана Хмельницького...

Мама усміхнулася:

— Ну, мені цього не треба по-

Ольга Басарабова.

яснювати. Але я рада, що ти знаєш це, що недаром здобула вмілість Давнеслави!

Надійка аж зарум'янілася з радості, що мама її хвалить, але таки мусіла спитати:

— Мамо, але чому ви святкуєте саме сьогодні, коли я так хотіла, щоб ти мені читала?

— Бо саме в лютому припадають роковини смерті двох найславніших із них: Ольги Басарабової та Олени Теліги.

— Ов, то це так давно було, що вони вже померли? — скривилася Надійка.

Мама відставила залізко та розглядала блюзку, чи де не залишилася ще яка зморщка.

— Я не знаю, дитино, чи вони були б живі аж до сьогодні, але обидвох їх убили наші вороги коли вони були зовсім молоді. Ольгу Басарабову замучили поляки в тюрмі у Львові в 1924 році, а Олену Телігу розстріляли німці в Києві у 1942 році...

Тут Надійка аж скрикнула:

— Мамо, а хіба ж можна так просто вбити когось! Отець казав нам на релігії, що це великий гріх!

— Добрі люди не вбивають нікого невинного, — відповіла мама, — але це ж були ці самі лихі вороги, що забрали нашу Україну та кривдили всіх українців.

— Мамо, — спитала нараз Надійка, а її голосок затремтів,

— хіба ці героїні не боялися вмирати?

Мама поглянула уважно на Надійку.

— Вони були відважні і за це ми шануємо їх. Ось Ольгу Басарабову довго мучили вороги, щоб вона зрадила своїх товаришів, але вона не зрадила нікого. А Олену Телігу остерігали приятелі, що небезпечно їй оставитися в Києві, але вона мала там важливі завдання і тому не втікала. Власне тільки такі справді відважні люди можуть перемогти ворогів та здобути волю України.

Надійка слухала і водила в задумі пальчиком по дверях холодильника.

— Мамо, а коли я обіцяю тобі витирати посуду щодня після обіду, то ти візьмеш мене на це святкування? — спитала нараз дуже несміливо.

Мама зраділа, хоч Надійка не знала точно, чим, і сказала:

— Добре, ти вже досить велика! А коли будеш уважно слухати, що там будуть говорити, то й зрозумієш і навчишся багато чого. Тільки щоб ти мені тихенько сиділа...

— Мамусю, я буду дуже чемна! — закликала палко Надійка, а потім додала трохи тихіше: — коли не буде там інших дітей.

Мама засміялася і післала Надійку по її вишивану суконку, бо може її ще теж треба припрасувати, поки вдягнути на себе.

Інші діти таки були на цьому святкуванні: Міруся з роя „Чорнобривці” і Орко з „Ведмедиків”. Але всі слухали так уважно доповідей і віршів Олени Теліги, що їх там читали пані, що аж ротики повідчиняли. На пустування не осталося якось часу...

Опісля Надійка поверталася додому, держачи маму міцно за руку і їй все ще здавалося, що на неї глядять так пильно очі цих двох пань, що їх портрети висіли на почесному місці: Ольги Басарабової та Олени Теліги. Надійка тепер знала вже все про них і певно пізнала б їх зараз на вулиці, якби вони ще жили і можна було їх тут в Америці зустрінути.

А вечором, коли мама цілувала її на добраніч, Надійка нараз розплакалася:

— Мамо, я не могла б бути героїнею! Я боюся вмирати!

Мама сіла на ліжечку біля Надійки і довго, довго пояснювала, що не треба зараз аж вмирати, а треба бути відважним у житті, на кожному кроці... аж поки Надійка заспокоїлася та заснула.

**

В неділю по полудні тато читав газету а мама телефонувала до пані голови Союзу Українок, коли з пивниці почувся нараз страшний гуркіт і крик Надійки. Мама й тато скочили налякані на рівні ноги й кинулися навипередки сходами вниз. І було чого! Коли засвітили світло, поба-

Олена Теліга.

чили Надійку в щілині поміж стіною та великим кітлом, що огріває всю хату. А біля кітла перевернену драбину. Котел, звичайно, був розігрітий і Надійка таки добре попарилася. Насилу видобули її батьки звідтіля, всю подряпану та помазану сажею, з павутинням у волоссі. Вже навіть нічого було на неї сварити, бо й так було досить муки, поки промили та перев'язали попечення й задряпини на всій Надійці. Навіть ще мусіли батьки радіти, що щось гірше не сталося!

Вкінці мама спитала, більше з жалем, як з погрозою:

— Та скажи ж мені хоч, що ти там робила?

— Я... я хотіла побачити, чи я відважна... — призналася жалібним голосочком Надійка. — Там над кітлом така глибока чорна полиця і я завжди боялася, що там страх сидить, навіть, коли світилося світло. То я полізла туди, і навіть світла не світила, а тим часом драбини не стало і я полетіла вниз...

І знов мусіла мама пояснювати, довго, довго, що треба бути відважним, але розумно.

**

До другої суботи, до сходин, Надійка вже вилікувалася після недільної пригоди. А повернулася зі сходин з розпроміненим личком:

— Мамо, я відважна! Сама сестричка це казала!

— Що, як? — мама виключила пилюмок, щоб не перешкоджував слухати. А Надійка розказувала, аж захлинулася:

— Ти знаєш, мамо, ніхто в рої не знав, хто збив глечик з цією

квіткою, що наш рій плекає в домівці. Бо я тоді, на передостанніх сходинах, виходила остання і зачепила квітку, коли вдягала плащ. А сьогодні я сама призналася до цього сестричці і обіцяла, що відкуплю глечик і квітку зі своїх ощадностей. А сестричка сказала перед всім роєм, що я відважна! Подумай тільки!

Мама подумала і спитала:

— А тобі дуже соромно було признаватися?

— Ой, дуже! — аж вигукнула Надійка. — Мені здавалося, що я ніколи цього не вимовлю, але потім згадала, що я таки справді збила...

— О так, тепер ти справді відважна! Саме такою треба бути все життя, хоч як важко це приходилося б! — сказала мама і погладдила голівку Надійки.

І Надійці знов зовсім здавалося, що на неї глядять з усмішкою героїні із портретів на святі.

**ЧИ ВЕСЬ ВАШ РІЙ ВЖЕ ПЕРЕДПЛАТИВ „ГОТУЙСЯ”
НА 1969 РІК?**

(Продовження)

Чого ми тільки не бачили у Києві, гай, гай!

В неділю поїхали ми до церкви Святого Володимира на Службу Божу. Це одинока церква в усьому Києві, де відправляють Служби Божі. І то в російській мові! Я згадала, що Київ називали наші літописці „золотоверхим”, бо бані церков виблискували золотом. Цих церков було колись у Києві 400 і був він релігійним осередком не лиш всієї України, але й усїєї Східньої Європи. Тепер всі київські церкви, за виїнятком цієї одної, замінені в державні заповідники-музеї, тому, що вони — цінні пам’ятники архітектури. Андрійко сказав мені сумно:

— Знаєш, Мишко, тепер в Україні справді так, як співаємо в церкві на закінчення Богослужби: „Навіть молитись ворог не дасть”. Тут церкви — зовсім не місця молитви, а пам’ятники, що їх розглядають з цікавості.

І пішли ми розглядати церкви-музеї. Найстарша церква — це Собор Святої Софії, побудований ще між 1037-им та 1051-им роками. Побудував її князь Ярослав Мудрий. Ясно виблискує до сонця дев’ятнадцять бань Святої Софії. Стіни церкви покриті в середині фресками, тобто малюнками, що їх малювали на мокрій, свіжій стіні, та мозаїками, тобто малюнками, виложеними із кольорових камінців. Незабутнє вражіння зробила на нас найбільша мозаїка на так званій „непорушній стіні”. Мати Божа в голубому плащі держить руки вгору, як до молитви, і глядить лагідно на всіх прихожих. Мама Андрійка мала зі собою апарат і робила багато світлин.

У Софійському Соборі бачили ми теж домовину-саркофаг князя Ярослава Мудрого. Андрійко хотів доторкнутися рукою камінної

Собор Святої Софії у Києві — малюнок Василя Кричевського.

різьби на ньому, але всі старші звернули йому увагу, що там не вільно нічого торкатися.

Оглядали ми теж місце, що на ньому колись у давнину стояла Десятинна Церква. Її побудував князь Володимир, батько князя Ярослава Мудрого. Це була перша мурована церква в Києві. Коли в 1240 році на Київ напали татари, люди поховалися у церкві на хорах. Церква не витримала такого тягару, завалилася і згоріла. Тепер залишилися тільки частини підвалин-фундаменту, і ми його оглядали.

Зараз біля місця, де стояла колись Десятинна Церква, стоїть чудовий Андріївський Собор. Ми подивлялися стрункі вежі й бані церкви,

що її побудував у вісімнадцятому столітті італійський архітект Растреллі. На тлі голубого українського неба білі вежі церкви, завершені хрестами, виглядали чудово. Церква була закрита так, що ми не бачили її нутра.

Повертаючись, втомлені, до готелю, ми вступили ще на Володимирську Гірку. Це частина парку над берегом Дніпра. Тут стоїть великий пам'ятник князеві Володимирові Великому. Його поставили у 1888 році, на пам'ятку 900-ліття хрищення України. Споглядає князь Володимир у задумі на Дніпро. В руках держить хрест. А нам здавалося, що святий Володимир благословить цим хрестом всю Україну. Бо знає він, що наш нарід останеться назавжди християнським, що він перетриває це лихоліття і в київських церквах заграють ще колись радісні дзвони, сповіщаючи, що настав день воскресіння нашого народу.

(Далі буде)

ТЕЛЕФОНІЧНА РОЗМОВА МИШКИ

(Це добра знайома всіх читачів „Готуйся”, Мишка - Гризикнижка розмовляє телефоном про книжку Марії Дмитренко „МИХАЙЛИК”. Ця книжка вийде незабаром вже вдруге. Всі примірники цієї книжки, що були надруковані перший раз — вже розпродані. Діти вже розкупили).

— Галло! Тут говорить Мишка-Гризикнижка з Нью Йорку. Прошу получить мене з Торонтом. Що? Ви не розумієте? Я ж кажу: з То-рон-том! Я вам покажу за буквами: Т — як торт. О — як оріх! О ні, пробачте: тож кажеться „горіх”, а не „оріх”!..

— Ви не розумієте, яких горіхів мені треба? Та я не про горіхи, а про Торонто! І не про торт,

зовсім ні! Правда, я дуже люблю торти, та ще й горіхові, але їх можна пекти і в Нью Йорку! А ви, будь ласка, получите мене з Торонтом. Розумієте? Це таке велике місто в Канаді... О, пробачте! Ні, ні, я не кажу, що ніби ви не знаєте, що таке Торонто! Знаєте? То прекрасно! Отже получите мене вже раз врешті з цим Торонтом!

— Що? Як? Питаєте, з ким у Торонто я хочу говорити? З пекарнею? Та з якою знов пекарнею? Навіщо мені пекарні? Ага, може тому, що я говорила про торт? Шановна пані телефоністко, таж мені треба книжки, не торта! Получіть мене, будь ласка, з Дідусем Даниловичем, в

Об'єднанні Працівників Дитячої Літератури . . . Як, хіба ви не знаєте, хто такий Дідусь Данилович? Це вже, пробачте за слово, таки сором вам! Жити на американсько-канадському континенті і не знати, хто це Дідусь Данилович! Кожна ж українська дитина знає, що Дідусь Данилович — це голова Об'єднання . . . Що? Ви не українка? Ах, правда, а я вже дивувалася, чому ви не знаєте!

Питаєте, яке в нього число телефону? Зараз, зараз, дорога пані, маю його ось-тут у нотесі записане . . . Тільки якраз кудись заподілось, кіт його подряпав би. Ага, є тут!

— Галло? Чи це Дідусь Данилович? Тут Мишка-Гризикнижка. Від вас не було вже так довго вістки, що я рішила потелефонувати. Чого? А як ви думаєте? Спішно мені знати, що діється з нашим „МИХАЙЛИКОМ”. Бо я така неспокійна за нього, аж апетит втратила! Скажіть: живий він, здоровий? Можна мені з ним поговорити? Як то: ні? Чому: ні? Ого, чуло мос мишаче серце, що з ним щось злого скоїлося!

Що кажете? Нічого не сталося, тільки він уже в переплетні? Справді? Це чудово! Для видрукованої книжки нема кращого місця, як переплетня! А не казав мені Михайлик нічого переказати, коли від'їздив туди? Казав щось? А бачите, я ж знала, що він мене не забуде!

Але що, що він казав? Каже-

Малюнок М. Левицького із нового видання книжки „МИХАЙЛИК” М. Дмитренко.

те: він радіє, що незабаром піде знов поміж українських дітей? Та ми всі цим радіємо! Прошу вас, перекажіть Михайликові, що читачі „Готуйся” ждуть його дуже нетерпеливо! Багато з них вже читало його перше видання, а багато ще й не читало, бо були тоді ще маленькі. Але багато з тих, що вже його мають у своїх книгозбірнях, хочуть купити ще й друге видання. Хочуть побачи-

ти в ньому нові образки пана Левицького, тай своїм друзям хочуть подарувати цю книжку . . .

Та що ви таке говорите, дідусю?! Кажете, що діти не схочуть їх купувати, читати? Е, то ви не знаєте моїх читачів „Готуйся“! Пришліть лиш мені того нового „МИХАЙЛИКА“, скільки примірників хочете, а побачите, що всі розійдуться! Я навіть заложуся з вами, що так станеться! Тільки швидко кінчайте переплітати та присилайте книжку! Питаєте, за що я заложуся? Ну . . . хоч би за цілий горіховий торт! Коли ви програєте заклад, при-

шлете мені цей торт до Нью Йорку. А ми з Михайликом та зі сестричкою Лесею будемо ласувати тим тортом, ой!

Але ні, спершу пришліть книжку „МИХАЙЛИКА“, багато, багато примірників, бо моє новачтво жде! А чи ви знаєте, що поміж новаками є багато таких, що їх батьки були колись в Українській Повстанській Армії, так, як Михайлик? Ці ждуть його найнетерпеливіше!

Мабуть час мені кінчати розмову, тільки присилайте швидко цього Михайлика: сто, тисячу, мільйон тисяч примірників!

ЛІЧИЛКА

(Нераз треба перед грою полічити, хто має ловити, шукати інших новаків, чи вийти за двері, поки інші „намовляться“. До цього служать віршики-лічилки. Ви певно знаєте їх немало, а ось подаємо Вам ще одну).

Новаки стають у крузі а ройовий по середині та говорить, показуючи за кожним словом на одного новака за порядком:

**Івась і Галинка і дід сніговий
Покажуть нам спосіб лічити, новий.
Ви слухайте добре, зі мною числіть:
Скажи, скільки нині Іванкові літ?**

Той новак, що на нього випало „літ“ каже якесь число і тоді ройовий відчисляє стільки само, показуючи по черзі на кожного новака. Після останнього числа ройовий говорить далі:

Мал. Роксоляна Сорочко

**Івась і Галина пішли гопака.
А дід не пішов, в нього вдача така.
Ви ж слухайте пильно та добре числіть:
Скажіть, скільки нині Галиночці літ?**

(Новак, що на нього випаде „літ”, каже знов якесь число і ро-
йовий знов відчисляє, а потім числіть далі):

**А дідові літа числити не треба:
Він вчора зі снігом прилинув із неба.
Тож пильно вважайте й зовсім не числіть:
Хто вийде останній, той буде наш ДІД!**

На кого випаде „дід”, той і вийшов і буде ловити.

БАБУСЯ СОФІЯ

Чи читали Ви книжку про ді-
тей „У ЛІСНИЧІВЦІ”? А чули
Ви про такі книжки, як „ТАКИЙ
ВІН БУВ” про песика Фіка,
„ВІРНИЙ ПРИЯТЕЛЬ” про ко-
тика Биця, та „КАРУСЬ І МИ”,
про авто, що звалося „Карусь”?
Їх може Ви ще не читали, але

Дорога Сестричко Лесю!

В Лос Анджелес відбулися великі торжества з нагоди гостини Їх Блаженства Верховного Архiepіскопа, Кардинала Йосифа Сліпого. Про ці врочистості пересилаю свій репортаж. Я була дуже щаслива, що мала честь вітати Найдостойнішого Князя Української Католицької Церкви. Я виголошувала вірш Орисі Бай-

Письменниця Софія Парфанович.

певно прочитаєте, коли будете юнаками.

Цікаво Вам, чому питаємо, чи знайомі Ви з цими книжками? Бо всіх їх написала пані **Софія Парфанович**. Вона саме недавно померла в Америці в місті Дітройті і тому хочемо згадати її. Вона була лікарем і писала теж книжки для молоді та для старших. Писала теж багато в газетах про те, як треба жити, щоб бути здоровим. А головню пригадувала, щоб не курити й не пити алкоголю, бо це дуже шкідливе.

Доктор Парфанович - Бабуся Софія дуже любила звірят та квіти. Коли мусіла втікати з України — всетаки взяла зі собою кілька глечиків з квітками. Дітей дуже теж любила, і перед своєю смертю призначила 500 доларів зі своїх грошей на видавання книжок для дітей.

Згадаєте, новаки, бабуся Софію у своїх молитвах, а коли тріхи підростете, шукайте її книжок, щоб прочитати, що вона для Вас написала.

рак-Вацлавів: „Поклін Верховному Архiepіскопові”.

Коли я приклякнула в поклоні перед Їх Блаженством, мені здавалося, що була це свята людина. На пам'ятку пересилаю світлину „Готуйсеві”.

„Ми, українські діти, клонимо низько наші голови перед масштатом Вашого Блаженства та прирікаємо вірність Богові й Україні”.

Готуйсь!

Мона Христя Сниллєк

КАРДИНАЛ ЙОСИФ У КАЛІФОРНІЇ

(Репортаж)

Дня 2 жовтня 1968 року Їх Блаженство, Кардинал Кир Йосиф Сліпий відвідав місто Лос Анджелес. Це була велика радість для всіх каліфорнійських українців, а головно для нас молодих, бо ми вже чули про велику прихильність та любов Їх Блаженства до українських дітей і до Пласту.

Достойного Гостя привітали на лєтовищі українські делегації, Владики з Канади та з ЗСА, представники уряду та молодечі організації. Групу Пласту очолював наш братчик станичний, пл. сеньйор Е. Людкевич.

В українській церкві в Голівуді відбулися врочисті відправи,

Співробітниця „Готуйся” Мона Христя Сниллєк розмовляє з Кардиналом Йосифом Сліпим.

що Їх передавали на телевізії через русло ч. 5.

Їх Блаженство відвідав Український Культурний Осередок, де відбулася зустріч з громадянством та молоддю. Юнак Богдан Захарчук і юначка Мона Христя Сниллєк виголосили деклямації, а пластунка Леся Полотнянка заграля фортеп'янове сольо.

Їх Блаженство відправив з усіма Владиками торжественну Архисреїську Службу Божу в катедрі св. Вівіяни. Чудово співав хор під управою Володимира Божика. Катедра була заповнена

вірними, українцями й чужинцями.

Другого дня вечором відбувся в честь Їх Блаженства святочний бенкет, де було багато людей.

На третій день ранком наш Дорогий Гість Кардинал Йосиф відлетів зі своїм секретарем, о. шамбеляном М. Марусинном, до Австралії.

**
*

Новаки Оксана й Ромко Винницькі прислали різдвяний привіт „Готуйсеві” з Німеччини, де вони тепер перебувають. Вони написали, що дуже радіють, що матимуть цього року на ялинці правдиві воскові свічечки, не електричні світла, як це водиться в Канаді.

„ГОМІН З ЛІСУ”

Так назвали свою свято-миколайівсько-різдвяну газетку новачки 8-го гнізда „ЛІСОВІ КВІТИ” з Нью Йорку. Видали вони її на циклостилї, при допомозі своїх сестрижок на ярмарок пластового коша перед Різдвом. Подаємо тут деякі гарні оповідання й віршики, що їх написали самі новачки.

В С Т У П

(Писали сестрички Мирося й Дарця)

Газетку цю писали всі ми новачки.
(Хоч часом помагали нам і сестрички).
Погляньте: ми не тільки завжди чемні,
Але й працювiti і письменні.

Поміж нами є маленькі школярі;
Всі вони ще й славні малярі.
Є і науковці й поетеси,
Всі дописують до нашої преси.

Ті, що найбільше працювали:
Чи писали, чи стирали,
Вміість редакторки поздобували.

Сподіємося, що цю газетку всі будуть читати
І на ще одно число чекати.
В ньому буде більше ще таких казок,
Творів „Лісових квіток”.

Р е д а к ц і я

Із газетки „Гомін з лісу” довідуємося, що гніздо „Лісові квіти” провело у себе міжрайові змагання в читанні книжок. Перше міс-

це здобув рій „Сторчики”, бо прочитав 21 книжок. В нагороду вони поїдуть на прогулянку зі сестричкою Даркою.

Обкладинка одноднівки новачок
„Лісових квітів” — „ГОМІН
З ЛІСУ”.

Новачка Рома Мокривська:

СУМНА ЛЯЛЬКА

Була собі дуже сумна лялька. Вона сумувала, бо ніхто її не хотів купити. Одна дівчинка завжди ставала перед крамницею та дивилася на неї. Кожного дня вона приходила і тільки дивилася на ляльку.

Наближалось Різдво. Лялька думала, що може хтось її купить. Люди входили до крамниці і виходили, але без ляльки. Настало й Різдво. Лялька плакала, бо ані її дівчинка ані ніхто інший не купив її. Вона собі заснула. Коли вона спала, Святий Миколай прийшов і купив її. Лялька збудилася аж на другий день на руках у своєї дівчинки. Обидві були дуже щасливі.

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ ДІСТАЄ ТЕЖ ДАРУНКИ.

Одного дня Петро написав такого листа до святого Отця Миколая:

Дорогий Святий Миколаю!

Чому Ви не дістаєте теж дарунків у своє свято? Я Вас дуже люблю і куплю Вам дарунок!

Па-па! Петро

Коли мама почула про цього листа, почала дуже сміятися. Та теж сміявся. Одначе Петро заніс листа на пошту і повернувся до дому. Мама саме пекла тістечка.

Малюнок із „Гомону з лісу”.
Малювала Оксана Куровицька.

— Мамо, як ти думаєш, чи святий Миколай відпише на мого листа? — спитав Петро.

— Може... — відповіла мама.

Петро пішов до тата. Тато читав якраз газету.

— Тату, як ти думаєш, чи святий Миколай напише листа, коли дістане мого? — спитав Петро.

— Може... — відповів тато.

Минув тиждень і Петро вже навіть забув про свого листа. Аж одного дня прийшов лист від святого Миколая:

Дорогенький Петре!

Дуже дякую за листа! Я дістаю завжди дарунки. Коли діти чемні, це найкращий дарунок для мене.

Святий отець Миколай

Петро подумав тоді:

— Тепер я розкажу всім дітям,

що святий Миколай написав мені листа!

Орися Городецька:

Я Л И Н К А

Зелена ялинка,
Що росла в ліску,
Стоїть в нашій хаті
На свята в кутку.

Прибрана чудово
В яскраві краски,
Її люблять дуже
Малі діточки.

А зайчик маленький
Прибіг у лісок
І замість ялинки
Побачив... пенюк.

ОЛЬГА ПЕРЕВІЗНИКІВНА

Ольга перевізниківна жила над Дніпром зі своїм батьком та братом. Нараз побачила дикого тура, що поплив Дніпром, а за ним гнався молодий лицар. Відважна Ольга провезла цього лицаря човном на другий беріг Дніпра. Її відвага дуже подобалася лицареві і він сказав їй на прощання:

— Прощай, княгине!

Вона не розуміла, чому він так сказав. Незабаром цей молодий лицар, а був це київський князь Ігор, прислав своїх бояр і просив, щоб Ольга стала його дружиною. І так Ольга стала справді княгинею.

Малюнок із однойменної „Гомін з лісу”, малювала Ляля Стебельська.

Володимира Гнатківська:

НАША ЗЕМЛЯ

Більйони років тому земля була вогниста. Вона була окружена газами й димом, що не пропускали сонячного проміння. Опісля температура трохи знизилася, але було все ще дуже гаряче. Десь так за мільйон років земля охолодилася і тоді почав лити із хмар дощ, та падав так знов може з мільйон років. Так постали наші моря. Після тих дощів стали вибухати вулкани. Із ляви, що вибухала, постала верхня кора нашої землі.

Галя Романів пише:

Дорогий Готуйся!

Пересилаю Тобі світлинку і віршик про мого славного Боба.

Я завжди хотіла мати пса. Одного дня ми поїхали й купили малого, чорного шкотського терера, що його ми назвали Бобом. Йому було тоді чотири місяці. Бобо чемний і розумний пес. Я навчила його кілька різних штук: просити про щось, сідати на дві лапки, важитися на вазі і так далі. Він розуміє все, що до нього говорити. Бобові тепер два і пів року.

Б О Б О

Маю песика малого,
А на ім'я йому Бобо,
Як ніч темна — весь він чорний,
І веселий і моторний.

**Він збиточник, що аж ах!
Аж паде на білок страх;
Весь день за ними ганяє,
Лиш ніколи не спіймає.**

Готуйсь!

Галюся Романів,
рій „Соловейки” у Філядельфії

**Як новачки-„Пташата” провели
„Обжинки” на пластовому
фестині?**

Дорогий „Готуйсю”!

Дня 13 жовтня відбувся пластовий фестин. Всі новачки поїхали ранком автобусом на площу „Карпати”. В автобусі ми співали й сміялися.

На фестині новачки „Пташата” виконали „обжинки”. Вони

були ніби жінці, що йшли в поле жати жито, жали, вибирали „княгиню”, плели вінок і всі разом йшли до господарів з привітанням. Господиня дякувала жінцям, а опісля всі співали й танцювали. Наш рій „Соловейки” танцював народній танок „гуцулка”. Всі „Соловейки” мали українські, гуцульські одяги. Цей танок дуже всім подобався.

Опісля юначки мали спортові змагання а хлопці перегони роверами. Була теж льотерія і я виграла дуже гарну брошку.

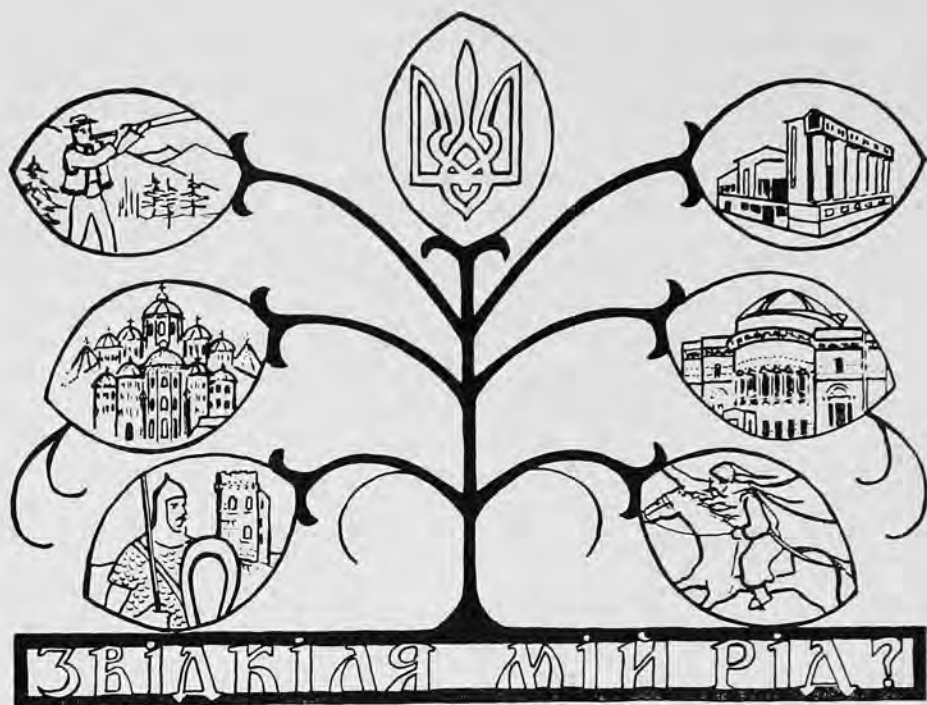
Мені дуже подобався цей пластовий фестин.

Готуйсь!

Галюся Романів,
рій „Соловейки” із Філядельфії.

Новачки „Соловейки” із Філядельфії у гуцульських одягах на пластовому фестині.

Я називаюся **Андрій Олег Пришляк** і народився 8 лютого 1957 року. Мої мама й тато дуже горді на свій рід та ім'я. Наша родина дуже велика і людей з нашим прізвищем можна тепер зустріти по всьому світі. Мій тато каже, що я походжу з українського козацького роду. Я маю стрийків тут в Бoffало та в Канаді. Маю двох стрийків в Україні і одного в Сибірі. Мої батьки не забувають своїх братів, сестру і маму, що осталися в Україні. Тато часто посилає їм дарунки, бо там важко заробити гроші на прожиток. Наші вороги все їм забирають. Пласту там в Україні немає, тому що вороги забороняють. Навіть забороняють ходити у церкву й молитися.

Мій тато народився в місті Бережанах на Поділлі а мама в Рівному на Волині. Мій тато каже, що місто Бережани дуже гарне. Мас гарну ріку, Золоту Липу та озеро.

Моя сестричка Марійка та я належимо до пластового новацтва, а мої батьки до Пласт-прияту. Ми завжди відбуваємо новацькі табори а в місті ходимо на українські імпрези.

Готуйсь!

Новак Андрій Пришляк

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

ВЕРЕСЕНЬ, Ч. 7 (138)

Хрестиківка

Р

мІд

КоДак

КриНиця

розгАдки

КонаШевич

ОлеКсій

окОви

ОЛя

А

Разом: РІДНА ШКОЛА.

„Ілля Муромець” 1.50 центів
„Новацький табір” 50 центів

Разом 3 долари.

ЖОВТЕНЬ, Ч. 8 (139)

Хрестиківка

1 - 3 мід

2 - 4 ліс

3 - 5 дід

6 - 8 рік

5 - 7 Дін

9-11 нів

10-12 віл

12-14 лід

13-15 сім

14-16 дім

Як новачки купували книжечки?

Юрко купив за три долари 4 книжки:

„Медовий Телесик” 40 центів

„Абетка” 60 центів

„Ілля Муромець” 1.50 центів

„Новацький табір” 50 центів

Разом 3.00 долари

Славко купив за три долари 5 книжок:

„Абетка” 60 центів

„Медовий Телесик” 40 центів

„Хлопці з зеленого бору”

1.00 долар

„Новацький табір” 50 центів

„Орися” 25 центів

і залишилося йому 25 центів.

Разом 3 долари.

Костик купив за три долари 3 книжки:

„Хлопці з зеленого бору”

1 долар

Захований табір:

Оленка наША ТРОхи не перша прийшла на сходина. — ША-ТРО.

Ліс ТА БІР поживкли осінню — ТАБІР.

Дай ХоМІ ШОКолядку! — сказав братчик Олесеві — МІ-ШОК.

Оля БЕРЕ ТКАну суконку — БЕРЕТКА.

Вітер із-за ДніПРА ПОРушив дерева — ПРАПОР.

„Ти добрий їДУН!” — КАже Ромко Левкові — їДУНКА.

ПоШТА НІні вже прийшла до табору — ШТАНИ.

Робітники на даХУ СТИНАють
бляху — ХУСТИНА.

Все ОДНО СТРИЙ помнеться в
автобусі — ОДНОСТРИЙ.

ПомНОЖИ, Катрусю це число
— НОЖИК.

ЛИСТОПАД, Ч. 9 (140)

Додайте тільки одну букву!

Комаха:	жук
Листясте дерево:	бук
Старинна зброя:	лук
Початок галузки у стовбурі дерев:	сук
Сильний звук:	гук
Високе місце:	гора
Живуть у ній звірі:	нора
Покриває дерево:	кора
Місцевина в горах Карпа- тах у долині ріки Прута:	Дора
Означений час:	пора
Прибудівка до хати:	ганок
Пора дня, коли найкраще працювати:	ранок
Рухлива забава:	танок
Малий пан:	панок
Мале поле:	ланок

Хрестиківка

Ліс
вІр
лиС
роТ
сОк
Пес
мАк
діД

Разом: ЛИСТОПАД, що його
першого дня 1918 року українці
перебрали владу в Галичині.

ГРУДЕНЬ, Ч. 10 (141)

„СТО” слів...

Новак Ромко Винницький знай-
шов аж стільки таких слів, що
починаються на букви СТО...

СТОрона
СТОрінка
СТОнога
СТОляр
СТОрож
СТОліття
СТОптане
СТОрожити
СТОрожівка
СТОлярня
СТОдола
СТОмлений
СТОвкти
СТОронити
СТОлик
СТОпа
СТОяк
СТОрчак
СТОпитися
СТОп (з металів)
СТОвбур
СТОкратно
СТОпка
СТОрчати
СТОгнати
СТОгін
СТОвпчик
СТОяння
СТОмитися
СТОвчений
СТОколоса — гладка (трава)
СТОкратка (квітка).

Що принесе святий Миколай?

Книжечку РОМАНА ЗАВАДОВИЧА: ПРО ДВОХ ЦАПКІВ, ДВІ КІЗОЧКИ, малюнки ОХРИМА СУДОМОРИ.

Добре діло новаків:

Максим і Марко продали разом 20 книжечок „НОВАЦЬКИЙ ТАБІР”. Максим продав 8 книжечок, а Марко 12.

Що тут на букву „Л”?

Лицар
Львів
Лямба
Листок
Лопата
Лялька
Лавка
Лист
Лев
Лук
Лис
Лодка

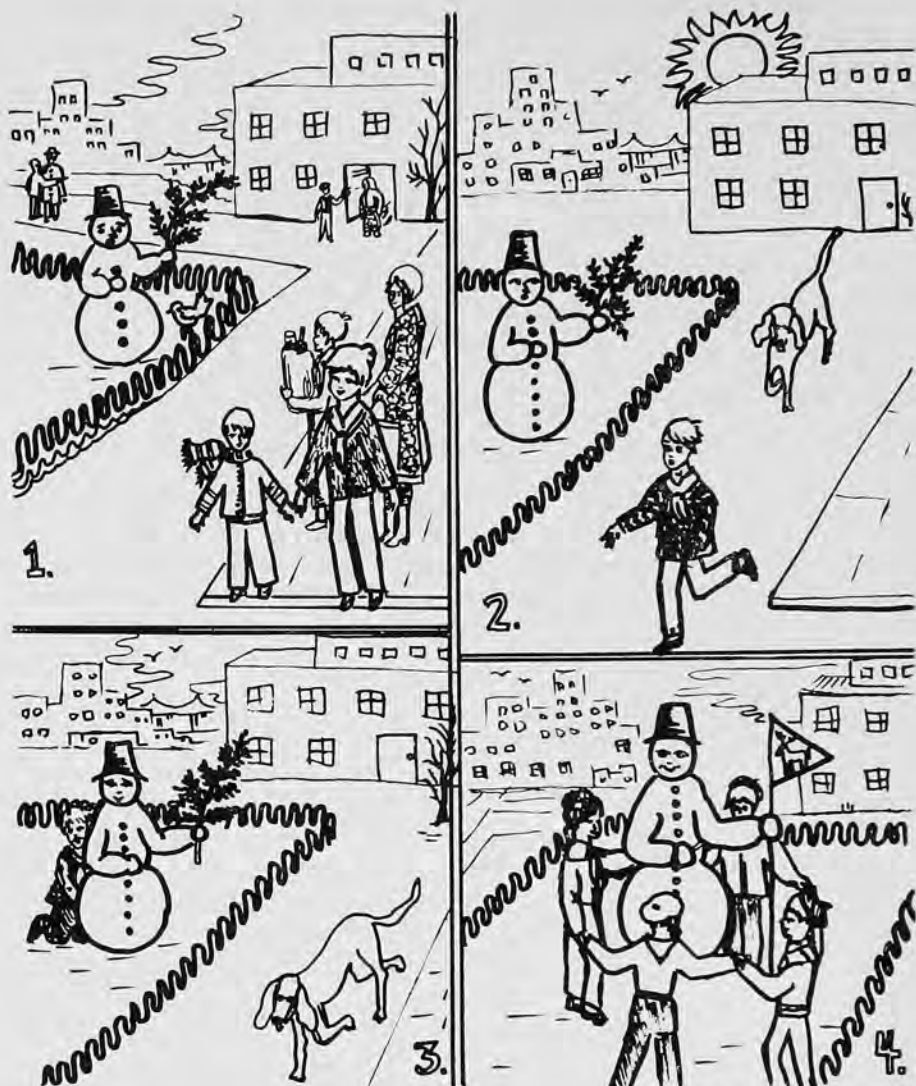
ДОБРІ РОЗГАДКИ ПРИСЛАЛИ

Мона Христя Снилик із Лос Анджелес, Ромашка Мриц із Торонто, Данилко Галібей із Фаствілл, Ромко Винницький із Гетінген (Німеччина), Роман Дахнівський із Чикаго, Наталка Ковалишин із Філядельфії, Всеволод і Боян Онишкевичі із Трентону. Всі вони дістануть в нагороду нову книжечку М. Дмитренка „МИХАЙЛИК”.

ШУКАЙТЕ ХЛЯПА!

Ви думали, що з Новим Роком його не стане! Та куди там! Вліз він зараз же в перше, січневе число і зробив таку помилку, що лиш поглянути — зараз видно! Але ми не скажемо, де вона, тільки зробимо з неї ще одну загадку: ану, хто завважить, яка це помилка? Тому це почислиться як розгадка ще одної загадки!

Мал. Христя Баранська

ДОБРЕ ДІЛО ДІДА-СНІГУРА

Звичайно „Готуйсь” пише Вам різні казки-оповідання, а на цей раз буде інакше: тут маєте тільки чотири образки, а Ви самі напишіть до них оповідання та пришліть „Готуйсеві”. Щоб Ви знали, що йде після чого, образки позначені числами від один до чотири. А що

на образках — пригляньтеся добре та напишіть. Може навіть напишете це оповідання віршем? Тільки пишіть скоренько, а то настане весна і дід розтопиться! Це оповідання почислимо Вам теж до розгадок загадок і за добре написані — дістанете нагороди.

РОЗСИПАНА ГЕОГРАФІЯ

Попробуйте поскладати ці розсипані склади, щоб дали вони Вам дев'ять слів: три назви рік в Україні, три назви українських міст та три назви гірських пасем, що стоять в Україні. Бачите, що до цієї загадки належить теж і карта. На ній зазначені ці ріки, ці гори і міста, що їх назви Ви маєте скласти. Зазначені — але Вам ще треба їх підписати, бо підписів там нема. Ану попробуйте, хто зуміє!

КАВ — КИ — ДНІ — ПРИ —
ПА — ТА — ЯИ — ІВ — ПОЛ
— КАР — КАЗ — П'ЯТЬ — ЛА
— ПРО — ТЕР — ВА — СТЕР
— ТИ — НО — ПА — ДНІ —
ПЛЬ.

СПОГАД ПРО РІЗДВО

На Різдво, за давнім нашим звичаєм, мама насипала під святвечірній стіл сіна та поховала в ньому горішки. Новаки Андрійко й Меляся та маленький Маркіянчик полізли під стіл, шукати горіхів. Маркіян знайшов тільки

Мал. Роксоляна Сорочко

п'ять і розплакався, що знайшов найменше з усіх. Щоб його заспокоїти, Меляся сказала: — Пожди! Я дам тобі зі своїх два горішки, а Андрійко дасть один. Тоді і ти і я і Андрійко матимемо по такій самій кількості і не буде нікому кривди! Правда, що гарно сказала Меляся?! А Ви тепер скажіть, скільки горішків знайшов Андрійко а скільки Меляся, і по скільки всі будуть мати, коли поділяться з Маркіяном?

ЛЮТИЙ, ЛЮТИЙ! — ОЙ, ЗИМА!
НОВАКАМ ЖУРВИ НЕМА.
СНІГ ПАДЕ — ЦЕ ЇХ ПОРА!
ВЖЕ ІЗ КУЛЬ СТОІТЬ ГОРА,

ЩОБ ЦЛЯТИ ЧИМ БУЛО
У ЛІНИВСТВО Й ІНШЕ ЗЛО.
ДІД-СНІГУР АЖ НЕ ВТЕРПІВ:
КРИКНУВ: — БИЙТЕ ВОРОГІВ!

ВЕЧОРОМ, ЯК ВПАДЕ ТІНЬ,
НАМ КНИЖКИ ПРО ГЕРОІНЬ
ВСЕ РОЗКАЖУТЬ, ЩОБ І З НАС
ВИРОСЛИ ГЕРОЇ В ЧАС.

